

A B C D E F G H I J K L M N O P R S T U V X Y Z

Nr

1. Obiekt

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W. ŚW. KATARZYNY

2. Czas powstania

I. 1864-1868

3. Miejscowość

KĘDZIERZYN-KOŹLE
obręb - SŁAWIĘCICE

11. Zdjęcia, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

4. Adres

47-230 Kędzierzyn-Koźle
ul. Staszica 1 (Sławęcice)

nr hipoteczny

5. Przynależność administracyjna

województwo opolskie
powiat kędzierzyńsko-kozielski

6. Poprzednie nazwy miejscowości

1260 r. Slavecici, 1308 r. Sławetiz, 1604 r.
Sławencicz, 1679 r. Sławencice, 1684 r.
Schlawentiz, 1783 r. Schlawenziz, 1881 r.
Sławentiz, od 1936 do 1945 Ehrenforst, po
1945 Sławęcice

7. Przynależność administracyjna przed 1 I 1999

województwo opolskie
gmina Kędzierzyn-Koźle

8. Właściciel i jego adres

Parafia Rzymskokatolicka
pw. św. Katarzyny
ul. Staszica 1
...47-230 Kędzierzyn-Koźle

9. Użytkownik i jego adres

j.w.

10. Rejestr zabytków

Nr 630/59 data 13.11.1959 r.

12. Autorzy, historia obiektu, określenie stylu

Sławęcice to miejscowość o wczesnośredniowiecznej metryce położona w pld.-wsch. części Śląska, nieco na południe od centrum jego górnośląskiej części, w obszarze Kotliny Raciborskiej z rozległymi kompleksami leśnymi oraz nadrzeczju Odry i Kłodnicy. Teren ten charakteryzuje się dogodnymi warunkami dla osadnictwa. Korzystne położenie geograficzne nad rzeką Kłodnicą, tworzącą tu meandry i rozległe bagniska, o naturalnych walorach obronnych sprzyjało zasiedleniu w okresie pradziejowym i wczesnemu powstaniu grodziska. Okoliczności te potęgowała bliskość szlaku handlowego wiodącego z południa poprzez Bramę Morawską na północ, który krzyżował się nad Odrą ze szlakiem prowadzącym z Nysy do Krakowa. Istnienie w pobliżu miejscowości starożytnego szlaku handlowego potwierdzają znaleziska fragmentów ceramiki i monet z okresu wpływów rzymskich. We wczesnym średniowieczu teren ten był zasiedlony przez plemiona prapolskie o czym wspomina Geograf Bawarski. Świadectwem wczesnośredniowiecznego osadnictwa są liczne znaleziska archeologiczne zlokalizowane na terenie dzisiejszej aglomeracji kędzierzyńsko-kozielskiej (także między Sławęcicami i Blachownią).

Najwcześniejsze wzmianki dokumentarne o miejscowości pochodzą z 1 poł. XIII w. i zawarte są w testamencie księcia opolskiego Mieszka II wystawionym w 1246 r., w którym to wieś Sławęcice przekazano biskupowi wrocławskiemu. Następca Mieszka II - Władysław Opolczyk dokonał w latach 1246-1260 lokacji miasta na prawie niemieckim, gdyż kolejna wzmianka źródłowa (pochodząca z 30 listopada 1260 r) informuje o odebraniu Sławęcicom praw miejskich i przywróceniu im charakteru zwykłej wsi (villam simplicem), Sławęcice utraciły tym samym prawa targowe, prawo wyszynku i inne przywileje na rzecz sąsiedniego Ujazdu. Nieznana jest dokładna lokalizacja zaczątków ośrodka miejskiego, zapewne było to w okolicach kościoła parafialnego na obszarze tzw. „Wielkich Sławęcic”. Zamek książęcy znajdował się na wyspie, w miejscu dzisiejszych ruin XIX w. pałacu książąt Hohenlohe. Sławęcice były wówczas ważnym ośrodkiem władzy politycznej i administracyjnej księstwa opolsko-raciborskiego. Pod koniec XIII w. (1289 r.) na mocy hołdu lennego złożonego przez księcia Kazimierza II Sławęcice dostały się pod zwierzchnictwo Czech. Od XIV w. poprzez wiek XV, XVI i XVII na dziejach Sławęcic niekorzystnie zaciążyły częste zmiany właścicieli. m.in. wchodziły one w skład księstwa strzeleckiego, księstwa niemodlińskiego i

13. Opis (sytuacja, materiał i konstrukcja, rzut, bryła, elewacja, wnętrze, wyposażenie, instalacje)

SYTUACJA: dawna miejscowość Sławęcice (obecnie osiedle) stanowi część aglomeracji Kędzierzyn-Koźle położonej w województwie opolskim. Kościół p.w. św. Katarzyny zlokalizowano w północno-zachodniej części miejscowości, na wyspie rzeki Kłodnica, w pobliżu skrzyżowania dróg prowadzących do Zalesia Śląskiego i Ujazdu, około 20 m na wsch. od mostu drogowego nad odnogą rzeki Kłodnica. Usytuowany w południowo-zachodniej części rozległej, prostokątnej parceli położonej po północnej stronie ul. Stanisława Staszica. W najbliższym otoczeniu kościoła, około 30 m. na półn. znajduje się zabytkowy budynek plebani (nr rej. 2052/80 z 10.09.1980), około 40 m. na półn.-wsch. budynek gospodarczy w zespole plebańskim (nr rej. 2053/80 z 10.09.1980) i około 40 m. na północ drewniana altana ogrodowa tzw. chatka syberyjska (nr rej. 2054/80 z 10.09.1980). Po przeciwnej stronie drogi znajduje się rozległy park krajobrazowy będący pozostałością dawnego zespołu pałacowo-parkowego z ruinami dziewiętnastowiecznego pałacu książąt Hohenlohe. Parcela kościelna ograniczona jest od południa stalowym, kutym, ażurowym ogrodzeniem o przesłach rozpiętych na murowanych z czerwonej cegły ceramicznej słupkach. W południowo-zachodniej części ogrodzenia brama wjazdowa, przy niej kamienna grupa Ukrzyżowania, w południowo-wschodniej części furta. Od wschodu wysoki mur pełny, z czerwonej cegły ceramicznej. Teren wokół kościoła utwardzony, nawierzchnia z kostki betonowej, bezpośrednio przy ścianach nawierzchnia z cegieł ceramicznych układanych płasko, w odległości około 1 m. od murów ukształtowany w cegle rynsztok zbierający wodę opadową z rzygaczy i rynien. Przed plebanią wielkoformatowe płyty betonowe, w pozostałej części parceli trawnik.

MATERIAŁ, KONSTRUKCJA, TECHNIKA

Ściany: ściany zewnętrzne murowane z czerwonej cegły ceramicznej, licowej o wątku kowadełkowym. nietynkowane, posadowione na niskim cokole murowanym z regularnych bloków kamienia (piaskowiec). Gzyms cokołowy z profilowanych kształtek kamiennych. Dekoracja architektoniczna wyrobiona z kształtek ceramicznych (obramienia otworów okiennych i drzwiowych) oraz kamienna z rzeźbiarsko opracowanego piaskowca (portale, maswerki, sterczyny, pinakle, kwiatony, rzygacze, gzymsy, nakrywy szkarp). Ściany wewnętrzne: murowane z cegły pełnej, tynkowane gładko, tynk wapienny z bogatą polichromią o motywach neogotyckich (przemalowaną w latach 70-tych XX w.) i dekoracja architektoniczną wykształtowaną z otynkowanej cegły (żebra sklepienne, służki, gurdy)

Sklepienia i stropy: nawa główna i nawy boczne nakryte sklepieniem murowanym, krzyżowo-żebrowym na rzucie prostokątnym (wysklepki otynkowane, żebra z kształtek ceglanych, otynkowanych o profilach gruszkowych z wałkiem, noskiem lub ściętymi wklęsłe krawędziami – profil wklęsłowy), w prezbiterium sklepienie hemisferyczne, wielosegmentowe, w zakrystii sklepienie krzyżowo-żebrowe, w kruchcie sklepienie krzyżowo-żebrowe na kwadracie, w wieży drewniane stropy w bali tzw. nagie.

14. Kubatura	15. Powierzchnia zabudowy	16. Przeznaczenie pierwotne	17. Użytkowanie obecne
ok. 15,000 m ³	ok. 980 m ²	Kościół	Kościół
18. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja Nie uległ zniszczeniu podczas działań wojennych II wojny światowej. Po 1945 r. nie przeprowadzono w nim poważniejszych prac poza drobnymi, bieżącymi remontami. W latach 70 tych XX w. pomalowano wnętrze z uproszczeniem dekoracji malarskiej. Wymieniono kotłownię przeprowadzono remont dachu, wykonano nowe pokrycie z blachy miedzianej. Wymieniono instalację elektryczną. Wykonano nawierzchnię wokół kościoła z kostki betonowej.		19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie, instalacje) Stan zachowania kościoła jako całości oraz jego poszczególnych elementów dobry.. <ul style="list-style-type: none"> – Fundamenty – dobre. – ściany – dobre, nie wykazują spękań ani odchyłen od pionu. – stropy – w stanie dobrym, więźba dachowa – drewniana w stanie dobrym. – pokrycie dachu – szczelne, system rynien i rur spustowych drożny, pozostała woda odprowadzona przez rzygacze do studzienek deszczowych. 	
		20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie Rewaloryzacja cech stylowych wnętrza, usunięcie wtórnych przemalowań, konserwacja oryginalnej polichromii wnętrza.	

21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

nie odnaleziono

24. Uwagi różne

25. Opracował

tekst *mgr Wojciech Żurkowski*

plany, rysunki *mgr Wojciech Żurkowski*

zdjęcia fotogr. *mgr Wojciech Żurkowski sierpień 2008*

miejsce przechowywania negatywów *w posiadaniu autora*

Karta po wypełnieniu podlega ochronie na podstawie przepisów prawa autorskiego

22. Bibliografia

Bernard Muschol, Die Herrschaft Slawentzitz/Ehrenforst in Oberschlesien, s. 91. W: Beiträge zur Geschichte und Landeskunde Oberschlesien, Band 3
Karol Jonca, Dzieje Sławięc do roku 1945, s. 137-144
Wittkopp, Fürst zu Hohenlohesches Krankenhaus und Lungenheilstätte in Slawentzitz. W: Heimatkalender Cosel, 1936

26. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

23. Źródła ikonograficzne (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)

nie odnaleziono

27. Załączniki

wkładka do karty ewidencyjnej zabytków architektury i budownictwa - szt. 19

1. Miejscowość	2. Obiekt (nazwa jak w karcie)	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
S Ł ą W I ę C I C E	KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W. ŚW. KATARZYN	c.d. tekstu

c.d. rubryki nr 12

opolskiego. Po wygaśnięciu rodu Piastów opolskich Sławęćice wraz z księstwem opolsko-raciborskim przeszły pod panowanie Hohenzollernów, potem Oppersdorfów, następnie w ręce Habsburgów i w ich zarządzie pozostały do czasu zajęcia Śląska przez Prusy w 1741 r. W roku 1558 zostały oddane pod zastaw hrabiemu Johanowi von Zwole, w 1676 r. dobra sławęćickie przeszły w drodze zamiany na własność Anny Heleny hrabiny Henckel. Po niej wymienia się jako właścicieli wsi braci Karola i Ferdynanda hr. Von Henckel, w latach 1687-88 Leona Henckla, który zainicjował rozwój przemysłu dworskiego, głównie hutnictwa bazującego na przetopie rudy darniowej. W 1702 r. dobra sławęćickie nabył Jakub H. hrabia Flemming, minister saski i polski w gabinecie króla Augusta Mocnego, założyciel licznych zakładów przemysłowych. Dzięki jego działalności Sławęćice przeżyły okres świetności gospodarczej i kulturalnej. Oprócz manufaktur przemysłowych był on inicjatorem budowy pałacu „wersalskiego” (obecnie nie istniejącego), ogrodu pałacowego założonego w stylu francusko-holenderskim oraz pawilonu ogrodowego zw. Rondel lub Belweder. W 1714 r. dobra sławęćickie, drogą zamiany na obszary położone w Saksonii, przeszły z rąk Flemminga na rzecz Adolfa Magnusa hrabiego von Hoyma. Kontynuował on rozwój manufaktur sławęćickich i nowoczesnego przemysłu. Jego następcą był krewny Juliusz Gebhard hr. Hoym, potem jego syn Julius Gebhard młodszy. Po ich śmierci spadkobierczynią olbrzymiego majątku została jego córka Amalia, która w 1782 r. poślubiła Fryderyka Ludwika księcia von Hohenlohe-Oehringen. W posiadaniu rodu Hohenlohe-Oehringen Sławęćice pozostały do 1945 r. Ród ten drogą zakupów powiększył znacznie stan posiadania. W ich rękach znajdowało się w 1863 r. 148 871 morgów ziemi ornej i pastwisk, ok. 48 tys. morgów lasów, 4 pałace, 406 domów mieszkalnych, 139 zakładów (w tym warsztaty kuźnie, młyny) 715 zabudowań gospodarskich, 8 kopalń węgla kamiennego, 3 kopalnie galmanu, 10 kopalń rud, 2 huty cynku, 8 wielkich pieców, 2 świeżarki, 2 walcownie oraz kilka browarów, tartaków i cegielni. Dzięki przemysłowi powstała wtedy nowa część wsi, tzw. Kolonia, położona na południe od Małej Wsi. Ważnym impulsem w rozwoju gospodarczym miejscowości była budowa w latach 1806-1834 Kanału Kłodnickiego. Myśl budowy Kanału - sztucznego szlaku żeglugowego, łączącego Śląsk z Prusami poprzez Odrę i port w Koźlu, podjęta została jeszcze w XVIII wieku, jednakże problemy finansowe opóźniały znacznie jego realizację. Dopiero inicjatywa hr. Fryderyka Redena budowy huty pod Gliwicami (tzw. Huty Królewskiej) zintensyfikowała przedsięwzięcie. Odtąd projektowany kanał miał być nie tylko szlakiem transportu węgla do miast pruskich, ale także drogą zaopatrzenia i zbytu dla huty. Uruchomiony w 1806 roku dzielił się na trzy odcinki nawigacyjne, z których trzeci znajdował się między Łabędami a Sławęćicami. Równie ważnym wydarzeniem było oddanie do użytku, w październiku 1845 r. linii kolejowej Opole – Królewska Huta biegnącą przez Kędzierzyn i Sławęćice. W 2 poł. XIX w. prosperita przemysłu hutniczego Sławęćic znacznie osłabła w związku z konkurencją górnośląskiego okręgu przemysłowego, opartego niemal wyłącznie o rudy kopalne. Jednakże własność przemysłowa księcia Hugona von Hohenlohe wykraczała poza obszar sławęćicki, w jego rękach znajdowały się 4 wielkie piece na węgiel drzewny, 2 wielkie piece na koks, 26 świeżarek i 7 walcowni. Administracja tych zakładów przemysłowych dzieliła się na 3 departamenty hutnicze z siedzibami w Sławęćicach, Bycinie i Szumiradzie. Od początku XX wieku stale następował wzrost terytorialny i gospodarczy Sławęćic. W 1951 roku prawa miejskie otrzymał Kędzierzyn, w 1959 roku Kłodnica i Sławęćice otrzymały status osiedli, co była ważnym etapem na drodze do scalania całego zespołu osadniczego. W 1973 roku prawa miejskie uzyskały Kłodnica i Sławęćice. Blachownia Śląska przyłączona została do Kędzierzyna. W 1975 połączono w jeden organizm miejski p.n. Kędzierzyn-Koźle sąsiadujące ze sobą miasta: Koźle, Kłodnicę, Kędzierzyn i Sławęćice, odtąd Sławęćice stały się osiedlem miejskim (dzielnica)

Historia kościoła.

10 sierpnia 1864 r. za czasów panowania króla pruskiego Wilhelma I, z fundacji księcia Hohenlohe Oehringen i księżniczki Pauliny został położony kamień węgielny pod budowę obecnego kościoła. Znajduje się on w środkowej części prezbiterium (w fundamencie pod środkowym oknem). W pierwszym roku budowy

założono fundamenty oraz wybudowano mury z bloków kamienia wapiennego, do wysokości cokołu. W następnym roku mury z cegły ceramicznej do wysokości okien. W trzecim roku kościół zadaszono i otynkowano wewnątrz (1867 r.). W ostatnim, czwartym roku budowy zakończono budowę wieży oraz urządzono wewnątrz:

- Organy wykonała w 1866 r. firma Braci Walter z Grodkowa.
- Ołtarze (5 szt.) i ambonę wykonały pracownice wiedeńskie według projektu architekta rzeźbiarza Jobsta.
- Konfesjonały według projektu Schmidta wykonała pracownia Rehorsta z Wrocławia.
- Świeczniki, żyrandole i lampy pochodzą z Monachium,
- Drogi Krzyżową wykonano w Monachijskim artystycznym warsztacie Mayera.
- Marmurowa chrzcielnica i kropielnice pochodzą ze Stronia Śląskiego
- W witrażach z warsztatu Seilera z Wrocławia.

06. sierpnia 1869 arcybiskup książę dr Heinrich Foerster w Wrocławiu w obecności 40 duchownych dokonał konsekracji kościoła. W 1871 r. został postawiony kamienny krzyż przed frontem kościoła.

Kościół p.w. św. Katarzyny w Sławięcicach zbudowany został w latach 1864-1868 na miejscu wcześniejszej gotyckiej świątyni. Istnienie kościoła w Sławięcicach sięga czasów średniowiecznych, pierwotny kościół wzmiankowany w 1287 r. Być może fragmenty tej budowli odnaleziono podczas rozbiórki kościoła o czym wspomina w swej *Krótkiej historii budowy kościoła parafialnego w Sławięcicach* A. Dronia – proboszcz parafii w latach . Według jego relacji przy rozbiórce starego kościoła natrafiono na fundamenty z kamienia polnego układanego bez zaprawy oraz fragmenty ścian „ze starej, bardzo dużego formatu, niestarannej cegły”. Dopiero w wyższych partiach ścian były cegły mniejszego formatu i solidniej wykonane. Z notatek „Proventenbuch” pisanych w 1720 r. przez księdza Franciszka Skrzentwa dowiadujemy się, że „kościół jest po 500 latach w bardzo złym stanie a z jego murów cegły wypadają. Według relacji A. Droni była to mała świątynia, która nie mogła sprostać stale zwiększającej się liczbie wiernych (potęga gospodarcza księstwa sławieckiego oparta głównie o przemysł górnośląski spowodowała wyż demograficzny i znaczny wzrost liczby ludności). Ówczesny kościół mógł pomieścić około 500 ludzi, był ciasny i w złym stanie technicznym. Nie posiadał wieży, -w pobliżu kościoła znajdowała się drewniana konstrukcja na dzwony – w kalenicy wysokiego dachu znajdowała się sygnaturka. O wyglądzie tej budowli dowiadujemy się także z planu Sławięcic z 1827 r. Myśl budowy nowego kościoła została podjęta przez poprzednika Armanda Droni – ks. Nogossek. W 1825 r. zdobył on przychylność pozwolenia księcia Augusta Hohenlohe dla budowy nowego kościoła. Jednakże realizacja tego zamierzenia była wielokrotnie odraczana i opóźniana z uwagi na inne pilne potrzeby budowlane w Sławięcicach, m.in. budowę szkoły, budynków mieszkalnych dla robotników czy wreszcie pałacu. Determinacją ks. A. Droni powstał wstępny projekt autorstwa C. Lange - projektanta kościoła w Tułach. Nie został on jednak sfinalizowany z powodu zbyt wysokich kosztów budowy i kolejny projekt wykonał Friedrich Schmidt z Kolonii. Niestety i ta budowa odwlekała się z powodu braku pozwolenia na budowę. Wiosną 1863 r. ksiądz Dronia przystąpił do rozbiórki gontowego pokrycia dachu istniejącego kościoła, w dalszej kolejności murów. Dla odprawiania nabożeństw wybudował w pobliżu tymczasowy kościółek. Wiosną 1864 r. rozpoczęto budowę nowego kościoła według projektu Friedricha Schmidta. Materiał na budowę tj. cegły formowane, zostały wyprodukowane przez cegielnię w Pogorzelsku, a 180 000 cegieł zakupiono w cegielni Wehriga.

Wiosną 1864 r. wykonano fundament betonowy pod wieżę (głębokości 16 stóp /ok 5 m./) , następnie wykopy pod fundamenty całego kościoła. (6-7 stóp głębokości). Roboty prowadził mistrz murarski Schwarzer z Koźła, prace ciesielskie mistrz Heine z Ujazdu, kamieniarskie mistrz Haelbig z Orzesza. Na początku sierpnia zakończono budowę fundamentów. 10 sierpnia został poświęcony kamień węgielny.

Na placu przed kościołem znajduje się rzeźba Anioł Śmierci (secesja 1905 r.)– pierwotnie ustawiona przed pałacem książąt von Hohenlohe-Oehringen, po wojnie przeznaczona do przetopienia, uratowana przez mieszkańców Sławięcic. Przedstawia siedzącego na skale anioła grającego na lirze.

1. Miejsowość S Ł Ą W I Ę C I C E	2. Obiekt (nazwa jak w karcie) KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W. ŚW. KATARZYN	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego) c.d. tekstu
---	---	---

c.d. rubryki nr 13

Wieżba dachowa: konstrukcja drewniana o nietypowym układzie, mieszanym kratownicowo-wieszarowym. Z uwagi na występowanie ukośnych zastrzałów łączących się z wieszarami pracująca podobnie do konstrukcji kratownicowej. Pokrycie dachu: blacha miedziana, kładzona w arkuszach na rąbek stojący, opierzenia, rynny i rury spustowe z blachy miedzianej. Posadzki, podłogi: w nawach posadzka kamienna z kwadratowych płyt marmurowych układanych w karo, prezbiterium na nieznacznym, jednostopniowym podwyższeniu. W zakrystii północnej i kruchtach posadzki z nieregularnych kawałków marmuru, w zakrystii południowej z prostokątnych płyt kamiennych (marmur). Na emporze muzycznej i w łóżach podłogi z desek. Ławki na drewnianych podestach. Schody: zewnętrzne - przed wejściem głównym oraz do północnej kruchty bocznej i zakrystii: jednobiegowe, trójstopniowe z granitu strzegomskiego. Przed kruchtą południową podjazd dla niepełnosprawnych z kostki betonowej typu polbruk. Wewnętrzne – podwyższenie prezbiterium kamienne (marmur), jednostopniowe, schody na chór i do łoży - drewniane, kręcone, nakładane, w wieży drewniane, drabiniaste.

Otwory: okienne i drzwiowe, zróżnicowane wielkością i kształtem. Okna zamknięte łukiem ostrym, jedno, dwu, trój i czterodzielne z kamiennym maswerkiem, szklenie witrażowe w otów, wzmocnione stalowymi listwami, w nich motyw geometryczno-roślinny i przedstawienia figuralne – postaci świętych z atrybutami, sceny staro i nowotestamentowe wykonane w 1867 r. w pracowni wrocławskiej Seiler's Glasmalerei. Witraże od zewnątrz zabezpieczone taflami białego szkła w krosnowych ramach stalowych. W prezbiterium okna dwudzielne z witrażami o motywach geometrycznych i floralnych (na jednym z witraży znajduje się sygnatura warsztatu). W kaplicach dwudzielne z witrażami o motywach geometrycznych i ze scenami figuralnymi, ufundowane przez Floriana Siegmund. W transepcie wysokie okna czterodzielne; w północnym ramieniu transeptu ze scenami: „Ofiarowanie w świątyni”, „Jezus nauczający w świątyni” oraz „Narodzenie Pana Jezusa”. W południowym ramieniu transeptu sceny: „Święta Anna i Joachim” oraz Św. Elżbieta i Św. Jan Chrzciciel. W nawach okna dwudzielne, szklenie witrażowe w skośną kratę z barwną bordiurą. W ścianie zachodniej, nad chórem, okno trójdzienne. W II i III kondygnacji wieży okna dwudzielne, szklenie witrażowe w skośną kratę z barwną bordiurą, w IV kondygnacji wieży układ czterech wąskich ostrołucznych otworów dzwonnych z drewnianymi żaluzjami. Otwory skrajne w formie blend. W wieżyczkach schodowych, ostrołuczne, jednoodzielnne oraz prostokątne umieszczone na poziomach międzykondygnacyjnych. W szczytach okulusy z trójlistnym wypełnieniem maswerkowym. Otwory drzwiowe prostokątne i zamknięte łukiem odcinkowym, zróżnicowane wielkością. Zewnętrzne: w fasadzie, w ostrołucznym portalu kruchty wejścia głównego prostokątny otwór drzwiowy o półkoliście ściętych narożnikach, nadwieszony. Portal kamienny (piaskowiec) uskokowo rozglifiony, zwieńczony wimpergą ze sterczyną. W uskokach kolumnienki na wysokich bazach, kapitele dekorowane liściem dębu, w tympanonie blenda kamiennej, wielolistnej rozety. Drzwi drewniane, dwuskrzydłowe, zamknięte łukiem odcinkowym, pełne, konstrukcji ramowo-płycinowej, od zewnątrz opierane pionowo deskami, zawieszane na dwóch parach kutych zawiasów dekorowanych metaloplastyką z ornamentem roślinnym i rozetami, zamek z kutymi ozdobnie sztyldem i klamką, od wewnątrz płyciny z dekoracją maswerkową. Drzwi wejść do kruchty bocznej w elewacjach północnej i południowej zamknięte łukiem odcinkowym, jednoskrzydłowe. Wewnętrzne: Drzwi z kruchty do nawy podwójne: od strony kruchty dwuskrzydłowe, zamknięte łukiem odcinkowym, konstrukcji ramowo-płycinowej, płyciny dekorowane maswerkiem. Drzwi od strony nawy dwuskrzydłowe, ramowo-płycinowe, zamknięte łukiem odcinkowym, wahadłowe, poprzedzone ażurową, stalową kratą. Drzwi do zakrystii drewniane, jednoskrzydłowe konstrukcji ramowo-płycinowej. Skrzydło zdobione u góry prostokątnymi płycinami z trójlistną dekoracją maswerkową, w części dolnej kwadratowymi z czworolistnym maswerkiem.

RZUT: Kościół orientowany. Założony na planie krzyża, trójnawowy z transeptem. Od wschodu zamknięte pięciobocznie prezbiterium, przy nim od północy i południa wieloboczne zakrystie. Przy ramionach transeptu: od wschodu trójboczne kaplice, od zachodu (pomiędzy ścianą nawy a ramieniem transeptu) czworoboczne kruchty wejść bocznych ze ściętym narożnikiem. Od zachodu czworoboczna wieża z kruchtą wejścia głównego. Korpus nawowy 4 przęsłowy, przęsła nawy głównej prostokątne, nakryte sklepieniami krzyżowo-żebrowymi, na przecięciu naw sklepienie krzyżowo-żebrowe na rzucie kwadratu. Nawy boczne

na planie kwadratu przekryte sklepieniami krzyżowo-żebrowymi. Prezbiterium, kaplice i zakrystie kryte wielosegmentowym sklepieniem ostrołucznym. Naroża i osie międzyokienne oszkarpowane.

BRYŁA: symetryczna, złożona ze zróżnicowanych wysokością i kształtem poszczególnych członów budowli. Korpus główny i ramiona transeptu równej wysokości, kryte wysokimi dachami dwuspadowymi o kalenicy prostopadłej. Na przecięciu naw sześcioboczna sygnaturka z latarnią i wysokim dachem ostrołupowym z kulą i kogutem. Ramiona transeptu zwieńczone trójkątnymi szczytami, przy nich od strony prezbiterium nieco niższe wieloboczne kaplice i zakrystie kryte dachami trój i wielopołaciowymi oraz oktogonalne wieżyczki schodowe kryte dachami ostrołupowymi. Nawy boczne kryte dachami kombinowanymi – jednospadowymi i czterema dwuspadowymi poprzecznymi z trójkątnymi szczytami. Naroża nawy i osie międzyokienne zaakcentowane dwu i trójuskokowymi przyporami. Od zachodu czterokondygnacyjna, czworoboczna wieża z trójkątnymi szczytami wieńczącymi ściany, kryta wysokim dachem ostrołupowym zwieńczonym kulą i krzyżem. W zwieńczeniu, w narożach wieży oktogonalne wieżyczki. Przy niej od północy wieloboczna wieżyczka schodowa kryta niskim dachem ostrołupowym.

ELEWACJE: na kamiennym cokole, murowane z czerwonej cegły ceramicznej w wątku krzyżowym. Dekoracja architektoniczna wyrobiona w cegle i z kształtek ceramicznych (obramienia okien) oraz kamienia – piaskowiec (portale, maswerki, sterczyny nakrywy przypór, obramienia szczytów, rzygacze) - Elewacja zachodnia (fasada): 3-osiowa. Ukształtowana przez ściany szczytowe naw bocznych oraz usytuowaną centralnie, dominującą nad całością czworoboczną, pięciokondygnacyjną wieżę. W I kondygnacji oś środkowa wyznaczona kamiennym portalem wejścia głównego. Portal ostrołuczny, uskokowo rozglifiony, zwieńczony wimpergą z kwiatonem w wierzchołku. Uskoki dekorowane kolumnkami i laskowaniem. Kolumnki na wysokich bazach, trzony gładkie, kapitele kielichowe, dekorowane liściem dębu. W tympanonie kamienna rozeta – blenda. W II kondygnacji w uskokowo rozglifionym obramieniu (uskoki z kształtek ceramicznych o profilu łukowo wklęsłym z wątkiem) wysokie, ostrołuczne, trójdzielne okno z kamiennym (piaskowiec) laskowaniem i maswerkiem. W III kondygnacji ostrołuczne okno dwudzielne w obramieniu uskokowym z prostokątnych cegieł. W IV kondygnacji wieży układ czterech wąskich ostrołucznych otworów dzwonnych z drewnianymi żaluzjami, w osiach skrajnych blendy otynkowane gładko. W narożach wieży oktogonalne wieżyczki, zwieńczone daszkami ostrołupowymi z krzyżem w wierzchołku, pomiędzy nimi trójkątne szczyty z tarczą zegarową w centrum. Naroża wieży oszkarpowane, szkarpy trójuskowe, nakryte kamiennymi, jednospadowymi nakrywami. Wieża artykułowana horyzontalnie gzymsami kapnikowymi usytuowanymi pomiędzy I a II kondygnacją, pod oknami III oraz IV kondygnacji. Pozostałe osie ukształtowane przez ściany szczytowe naw bocznych, szczyty trójkątne ujęte kamiennym (piaskowiec) obramieniem ze sterczyną w wierzchołku, w nich wąskie, ostrołuczne otwory okienne, okna dwudzielne w obramieniu uskokowym kształtek ceglanych. Elewacja południowa-boczna: eksponowana od strony ulicy Sławęckiej: ukształtowana przez 1 osiową wieżę, 4 osiowy korpus nawowy, 1 osiowe ramię transeptu i południową część prezbiterium. Wieża o analogicznej kompozycji i dekoracji jak w elewacji frontowej za wyjątkiem I kondygnacji, w której zamiast portalu ostrołuczne, jednodelne okno, nad nim prostokątnie nadwieszony gzyms kapnikowy. Osie korpusu nawowego wyznaczone przez wysokie, zamknięte ostrołucznie dwudzielne okna z maswerkiem, ujęte obramieniem z kształtowanej cegły. Nad każdą z osi trójkątny szczyt w kamiennym obramieniu, zwieńczony kwiatonem w wierzchołku (w osiach 2 i 3 kwiatonów brak - destrukcyjnie). W centrum szczytu okulus z kamiennym wypełnieniem maswerkowym – maswerk trójlistny. Pomiędzy osiami okiennymi jednuskokowe przypory zwieńczone kamiennymi nakrywami, na których cokoły z rzygaczami. W 4 osi nawy (od zachodu) jednokondygnacyjna murowana z kamienia (piaskowiec) kruchta boczna wbudowana między przypory transeptu i nawy. Ostrołuczny portal umieszczony w ściętym narożniku, zwieńczony wimpergą z kwiatonem. Transept 1-osiowy, w nim wysokie czterodelne okno z kamiennym maswerkiem i rozetą. Transept zwieńczony trójkątnym szczytem w kamiennym obramieniu, zwieńczony kwiatonem w wierzchołku, w centrum szczytu para zamkniętych ostrołucznie otworów okiennych z drewnianymi żaluzjami, powyżej okulus blenda z niewielkim sześciokątnym okienkiem. Naroża transeptu ujęte trójuskokowymi szkarpami. Pomiędzy ramieniem transeptu a prezbiterium 2-osiowe aneksy mieszczące kaplicę i zakrystię. Osie wyznaczone dwudzielnymi oknami analogicznymi jak w nawie. Przy wschodniej ścianie zakrystii wieżyczka schodowa w 1/2 wysokości czworoboczna, powyżej ortogonalna, zwieńczona wysokim dachem ostrołupowym z kulą. W przyziemiu prostokątny otwór wejściowy, powyżej ostrołuczny otwór okienny i umieszczone na poziomach międzykondygnacyjnych prostokątne okienka szczelinowe. Elewacja wschodnia: utworzona przez zamknięte pięciobocznie prezbiterium. Prezbiterium o analogicznym rozwiązaniu architektonicznym i formalnym jak osie okienne korpusu nawowego, w narożach dwuskokowe przypory, okna wysokie ostrołuczne z maswerkiem i laskowaniem i wypełnieniem witrażowym. Elewacja północna: analogiczna do elewacji południowej.

1. Miejscowość	2. Obiekt (nazwa jak w karcie)	3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
S Ł Ą W I Ę C I C E	KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W. ŚW. KATARZYNY	c.d. tekstu

c.d. rubryki nr 13

WNĘTRZE: w typie pseudobazyliki - trójnawowe z transeptem. Nawa główna i ramiona transeptu równej wysokości, nawy boczne nieco niższe. Nawy wydzielone krzyżowymi filarami międzynawowymi, bogato rozrzeźbionymi. Arkady międzynawowe ostrołuczne. Nawa środkowa 4 przęsłowa, przęsła prostokątne, nakryte sklepieniami krzyżowo-żebrowymi. Transept jednonawowy, ramiona 2 przęsłowe, przęsła prostokątne. Na przecięciu naw sklepienie krzyżowo-żebrowe na rzucie kwadratu. Nawy boczne na planie kwadratu przekryte sklepieniami krzyżowo-żebrowymi. Prezbiterium, kaplice i zakrystie kryte wielosegmentowym sklepieniem ostrołucznym. Nad zakrystiami loże otwarte do prezbiterium i ramion transeptu szerokimi ostrołucznymi arkadami, balustrady drewniane z bogatym opracowaniem snycerskim z zastosowaniem motywów maswerkowych i plecionki. Loże dostępne z wieżyczek schodowych umieszczonych po bokach prezbiterium. Od zachodu w nawie głównej murowany trójprzęsłowy chór muzyczny wsparty na czworobocznych filarach. Arkady zamknięte łukiem odcinkowym. Balustrada chóru drewniana z bogatą snycerską dekoracją maswerkową. Wieża otwarta do chóru i nawy głównej wysoką, szeroką ostrołuczną arkadą. W oknach naw i prezbiterium witraże z przedstawieniami figuralnymi i geometrycznymi. Płaszczyzny ścian bocznych artykułowane regularnym rytmem gurtów sklepiennych. Żebra sklepienne wsparte na półkolumnkach umieszczonych przy gurtach sklepiennych, kapitele i wsporniki kolumniek dekorowane liściem dębu. Część prezbiterialna oddzielona od nawy dwustopniowym, kamiennym podwyższeniem, przy pierwszym stopniu drewniana balustrada z bogatym snycerskim opracowaniem motywów maswerkowych. Po północnej stronie nawy, przy pierwszym od wschodu filarze międzynawowym drewniana ambona. Wnętrze bogato polichromowane ze złoceniami i wielobarwnymi motywami geometrycznymi. Polichromie widoczne na fotografii archiwalnej wnętrza oraz częściowo odsłonięte podczas badań stratygraficznych powłok malarskich wykonanych w 2008 r.

WYPOSAŻENIE: Wyposażenie, jednorodne stylowo (neogotyckie i neobarokowe) głównie z czasów powstania kościoła.

Ołtarz główny (prezbiterium) – drewno polichromowane, złożone, neogotycki (ok. 1870 r.) wykonany w pracowni wiedeńskiej według projektu architekta rzeźbiarza Obsta. Ołtarz architektoniczny, trójosiowy. Antepedium artykułowane ostrołucznymi arkadkami w których płaskorzeźbione figury Ojców Kościoła. Predella zwieńczona gzymsem schodkowym wylanym nad tabernakulum, o powierzchni rozczłonkowanej laskowaniem i maswerkami. Retabulum skrzynkowe, wnętrza zwieńczone wimpergami z dekoracją maswerkową, we nich rzeźbiarsko opracowane przedstawienia: w centrum pełnoplastyczna figura św. Katarzyny z atrybutami: kołem i mieczem, po bokach sceny z życia świętej. W zwieńczeniu w ażurowych niszach zwieńczonych baldachimami figura Chrystusa i figury aniołów.

Ołtarz boczny p.w. Pana Jezusa Gorejącego Serca (południowe ramię transeptu)- drewno polichromowane, złożone, neogotycki (ok. 1870 r.). wykonany w pracowni wiedeńskiej według projektu architekta rzeźbiarza Obsta. Ołtarz architektoniczny, przyścienny. Mensa drewniana z marmurowym blatem. Retabulum jednokondygnacyjne z niszą na osi centralnej i niszami bocznymi zwieńczonymi wimpergowymi baldachimami. Wewnątrz nisz pełnoplastyczne figury. W centrum Chrystus z Sercem Gorejącym, po bokach figury NN biskupów.

Ołtarz boczny p.w. św. Józefa (północne ramię transeptu) - drewno polichromowane, złożone, neogotycki (ok. 1870 r.). wykonany w pracowni wiedeńskiej według projektu architekta rzeźbiarza Obsta. Ołtarz architektoniczny, przyścienny. Mensa drewniana z marmurowym blatem. Retabulum jednokondygnacyjne z niszą na osi centralnej i niszami bocznymi zwieńczonymi wimpergowymi baldachimami. Wewnątrz nisz pełnoplastyczne figury: w centrum św. Józef, po bokach figury NN biskupów.

Ołtarz boczny p.w. Ukrzyżowania (kaplica przy południowym ramieniu transeptu) - drewno polichromowane, złożone, neogotycki (ok. 1870 r.). wykonany w pracowni wiedeńskiej według projektu architekta rzeźbiarza Obsta. Ołtarz architektoniczny. Retabulum jednokondygnacyjne z niszą na osi centralnej i niszami

bocznymi zwieńczonymi wimpergowymi baldachimami. Wewnątrz nisz pełnoplastyczne figury: w centrum Ukrzyżowany Chrystus, po bokach figury św. Jana i Matki Bożej.

Ołtarz boczny p.w. Najświętszej Marii Panny (kaplica przy północnym ramieniu transeptu) - drewno polichromowane, złożone, neogotycki (ok. 1870 r.). wykonany w pracowni wiedeńskiej według projektu architekta rzeźbiarza Obsta. Ołtarz architektoniczny. Retabulum jednokondygnacyjne z niszą na osi centralnej i niszami bocznymi zwieńczonymi wimpergowymi baldachimami. Wewnątrz nisz pełnoplastyczne figury: w centrum Najświętsza Maria Panna, po bokach figury adorujących aniołów.

Figura św. Jana Nepomucena (XVII/XIX w.) drewno polichromowane. Pełnoplastyczna figura ukazana w kontrapoście z uniesioną lekko prawą ręką, w sutannie, komży i pelerynie z futra, na głowie biret.

Rzeźba – Archanioł Michał (neogotycki) – umieszczona na południowej ścianie prezbiterium. Drewno polichromowane. Pełnoplastyczna figura Anioła stojącego na powalonym szatanie i przebijającego go włócznią w ażurowej oprawie zwieńczonej baldachimem z wimpergą.

Obraz św. Małgorzaty (neobarok) – olej na płótnie w bogatej, rzeźbionej ramie. Umieszczony w północnej ścianie prezbiterium, przedstawia św. Małgorzatę ukazaną frontalnie z palmą męczeńską w prawej ręce i krzyżykiem w lewej.

Obraz św. Katarzyny (neobarok) – olej na płótnie w bogatej, rzeźbionej ramie. Umieszczony w południowej ścianie prezbiterium, przedstawia św. Katarzynę ukazaną frontalnie z prawą ręką opartą na rękojeści miecza, w lewej ręce palma męczeńska.

Obraz – Pokłon Pasterzy (późny barok) olej na płótnie. Obraz w profilowanej ramie zamkniętej lukiem łamanym, przedstawia scenę adoracji Dzieciątka przez pasterzy.

Krucyfik (barok, k. XVIII w.) – drewno polichromowane. Umieszczony w kruchcie wejścia głównego.

Sedilia – (neogotycki – ok. 1870 r), drewno dębowe, lakierowane. Trójosiowa konstrukcja przyścienna umieszczona przy północnej ścianie prezbiterium z trzema fotelami z siedziskami obitymi pluszem i oparciami w ośli grzbiet. Zapiecek artykułowany płycinami z dekoracją maswerkową. Całość zamknięta trójbocznym baldachimem z ażurowymi wimpergami.

Stalle - Dwuosiowa konstrukcja przyścienna umieszczona przy północnej ścianie prezbiterium z przednią ścianą artykułowaną płycinami z dekoracją maswerkową. Zapiecek o regularnych płycinowych podziałach, dekorowany fialami i ażurową dekoracją maswerkową.

Konfesjonały(2 szt.) umieszczone w ramionach transeptu - (neogotycki – ok. 1870 r), drewno dębowe, lakierowane. Trójczęściowe, część środkowa zwieńczona wimpergami ze sterczynami, w częściach bocznych klęczniki. Całość artykułowane płycinami, zdobiona snycerską dekoracją o motywach neogotyckich (maswerki, fiale z żabkami).

Ambona – (neogotycki -ok. 1870 r.). wykonana w pracowni wiedeńskiej według projektu architekta rzeźbiarza Obsta. Drewno lakierowane, usytuowana przy pierwszym od wschodu filarze międzynawowym (strona północna), kosz sześcioboczny, parapet zdobiony przedstawieniami ewangelistów (relief wypukły polichromowany) tło złożone z symbolami ewangelistów. Baldachim na planie sześcioboku, zwieńczony wieżyczką ze sterczynami i fialami.

Ławki – neogotyckie, drewniane, na wspólnym podeście. Boki dekorowane płycinami z maswerkiem.

Droga Krzyżowa – (neogotycki) nawy boczne-, drewniane stacje z płaskorzeźbionymi, polichromowanymi przedstawieniami.

INSTALACJE: elektryczna, odgromowa.

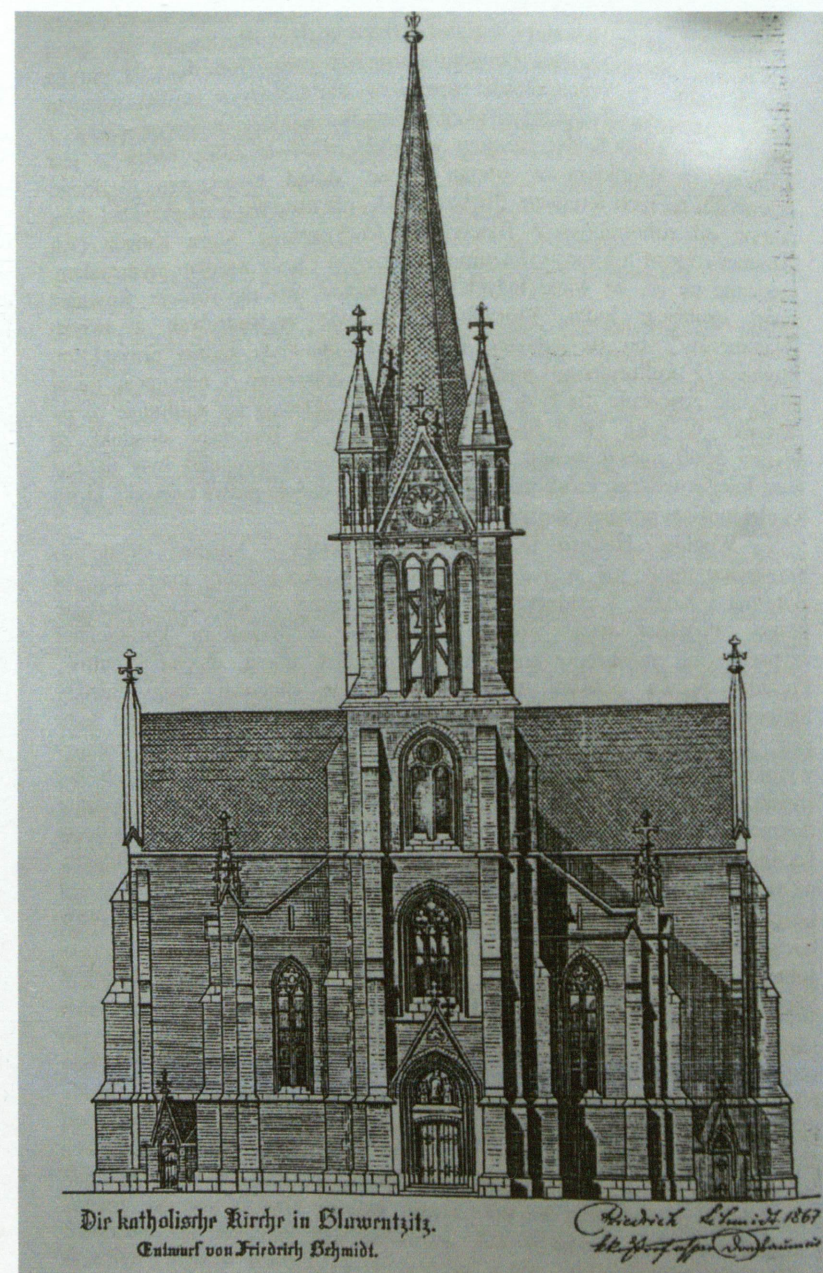

Mapa z 1827 r. z planem ówczesnego kościoła

Ręczne malowidło na ścianie chatki syberyjskiej z dzwonnica z przed 1777 r.

Friedrich Schmidt 1867 r. plan fasady kościoła

1. Miejscowość

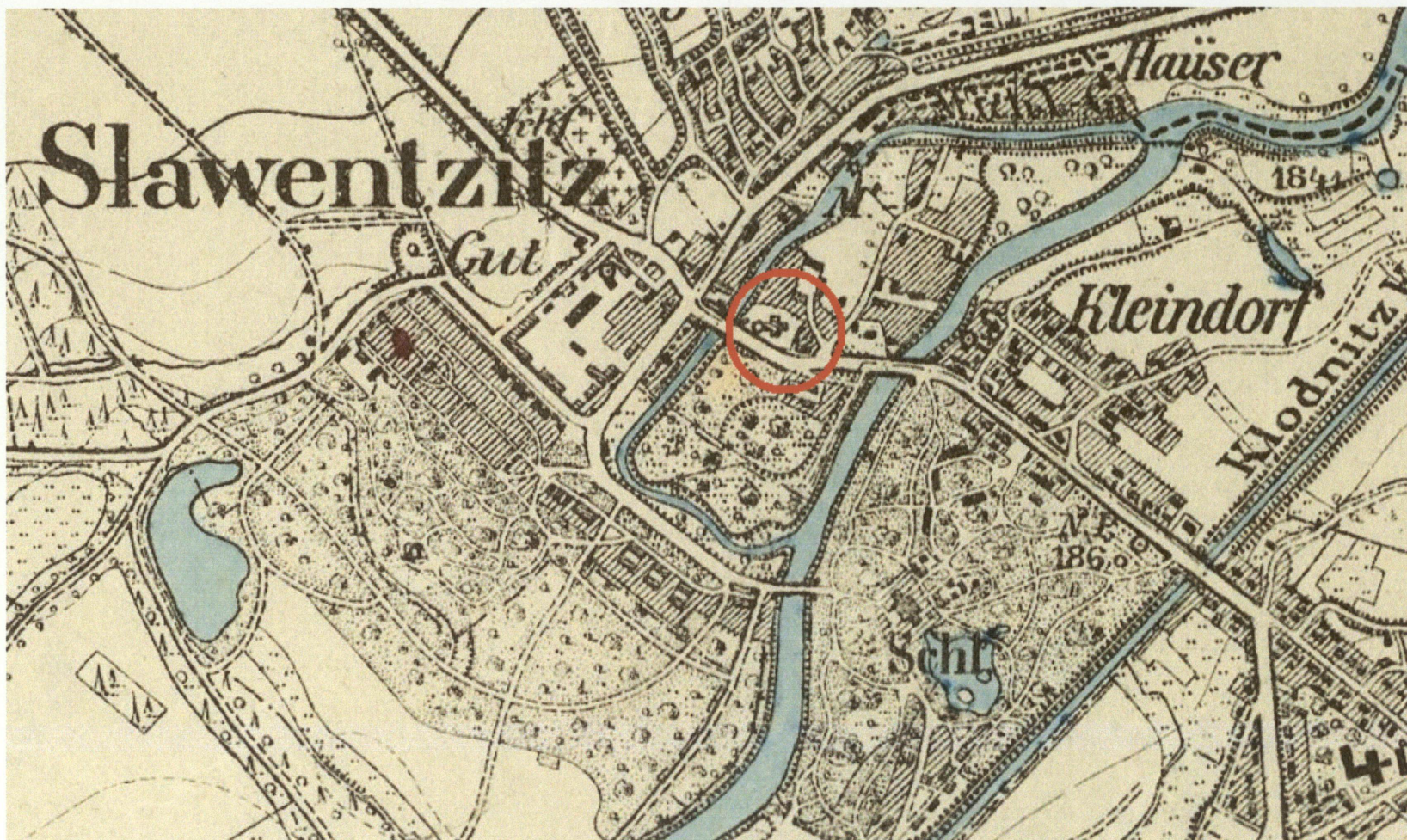
SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W. ŚW.
KATARZYNY

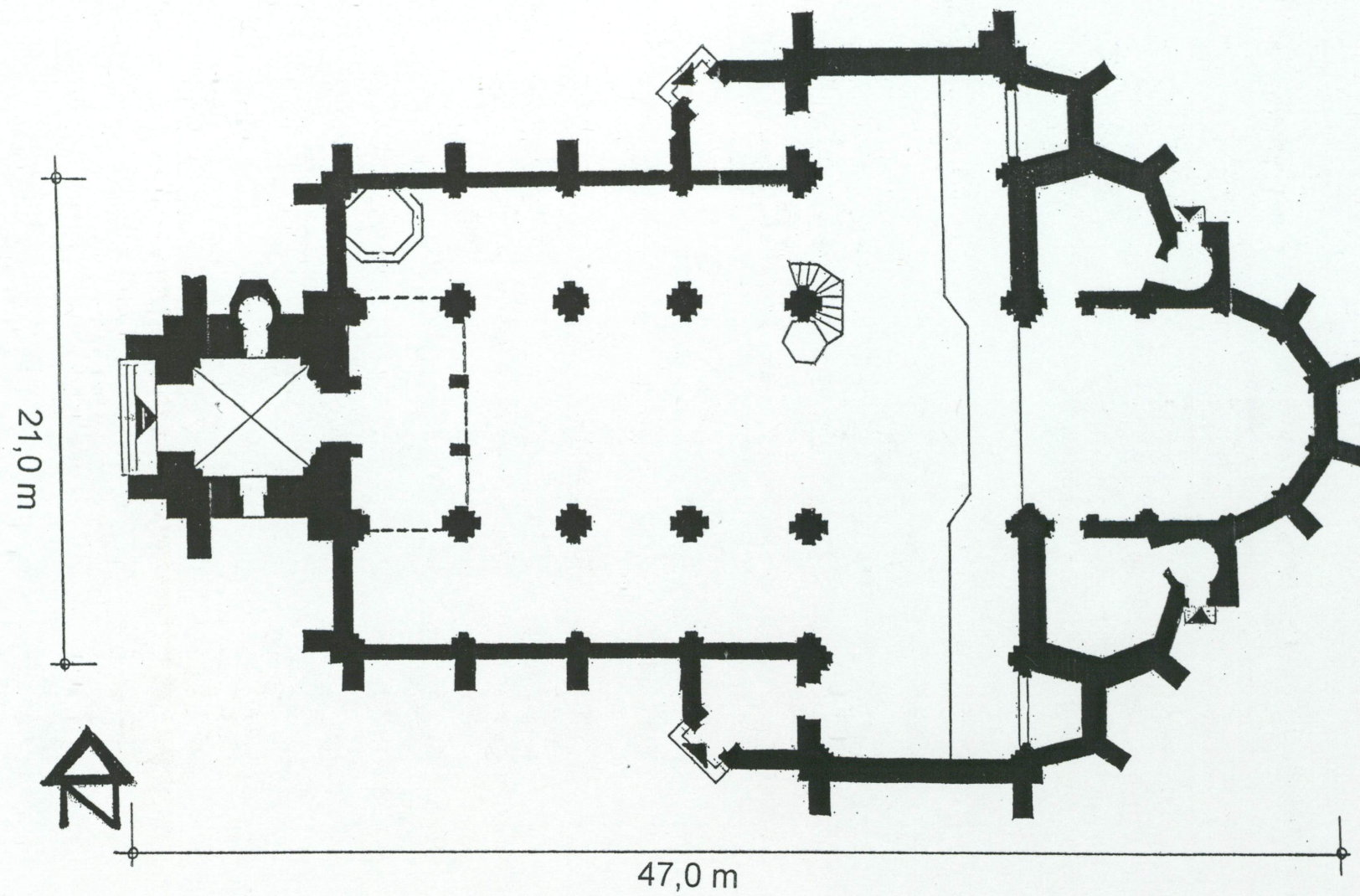
3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

materiały archiwalne, rzut

Mapa z 1884 r.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Widok ogólny od pld.zach.

Widok ogólny od zachodu.

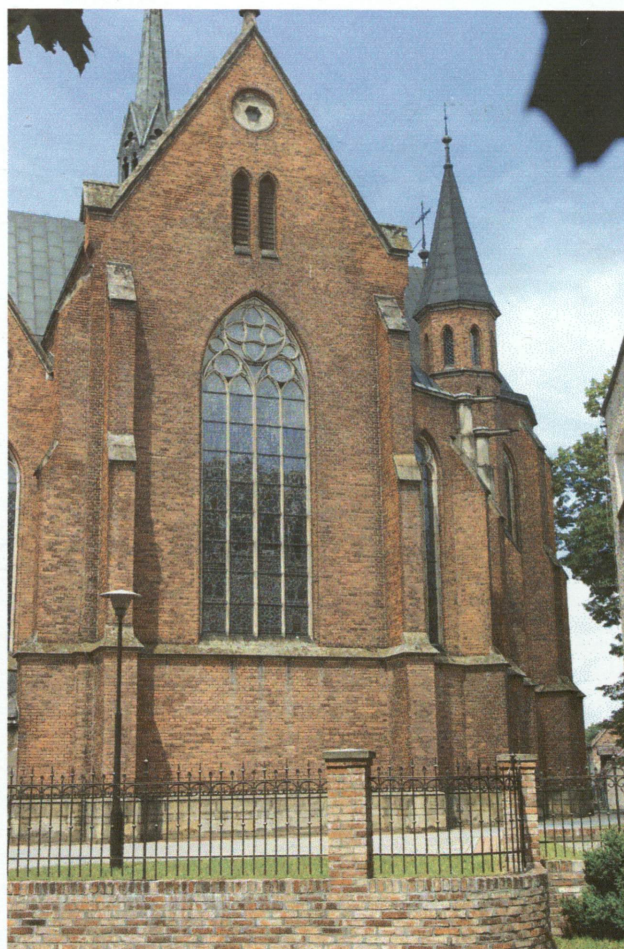

Fasada (elewacja zachodnia), w głębi budynek plebani.

Zach. część elewacji południowej.

Wsch. część elewacji południowej.

Elewacja wschodnia- prezbiterialna.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Wsch. część elewacji północnej.

Transept w elewacji północnej.

Kruchta wejścia bocznego przy transepcie od północy

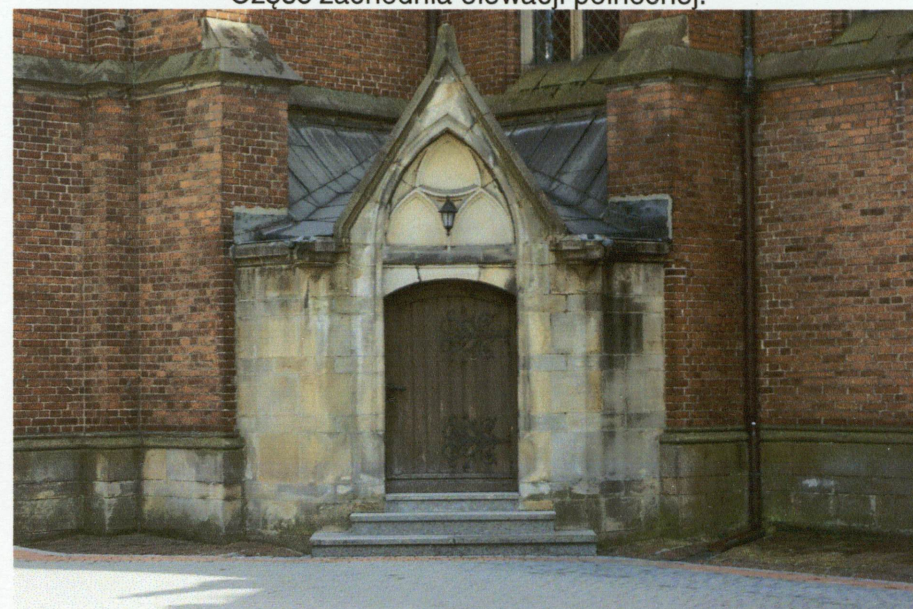
Widok ogólny od pñn.-wsch.

Część zachodnia elewacji północnej.

Elewacja północna.

Kamienny portal wejścia do kruchty bocznej w elewacji północnej.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZYNY

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

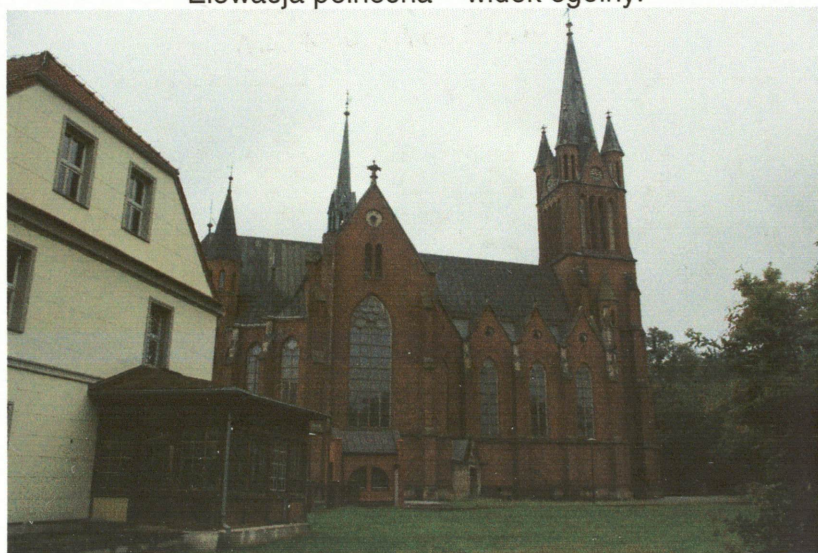
fotografie

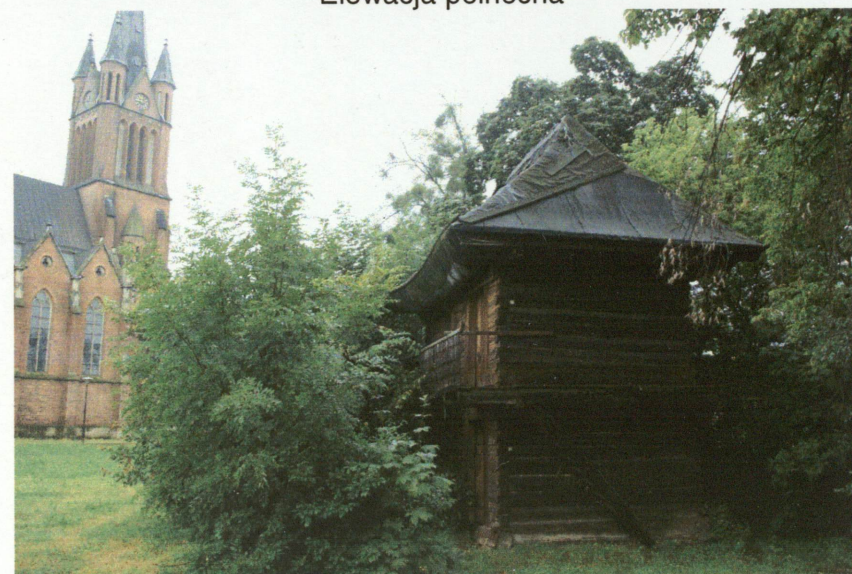
Elewacja północna – widok ogólny.

Elewacja północna

Elewacja północna

Chatka syberyjska w tle kościół.

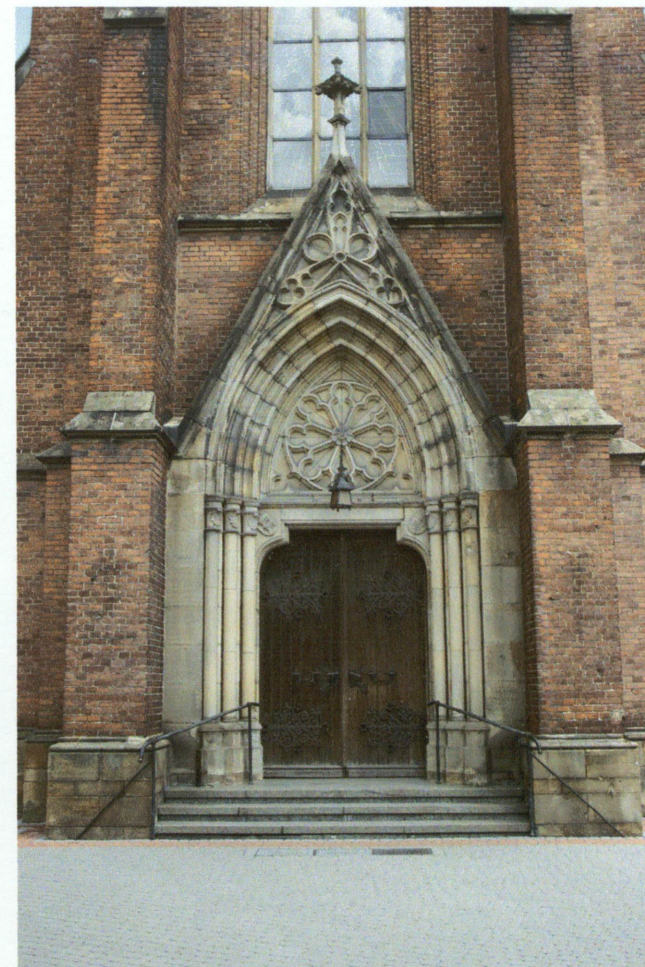

Wieża – widok od wschodu.

Wieżyczka schodowa przy północnej ścianie wieży.

Portal wejścia głównego.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Drzwi w portalu głównym z kowalskimi okuciami.

Dekoracja portalu.

Dekoracja portalu.

Widok od pld.-zach.

Widok od pld.-zach.

Elewacja południowa.

Elewacja południowa.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Rytm szkarp w elewacji południowej.

Elewacja południowa.

Kruchta wejścia bocznego do transeptu południowego.

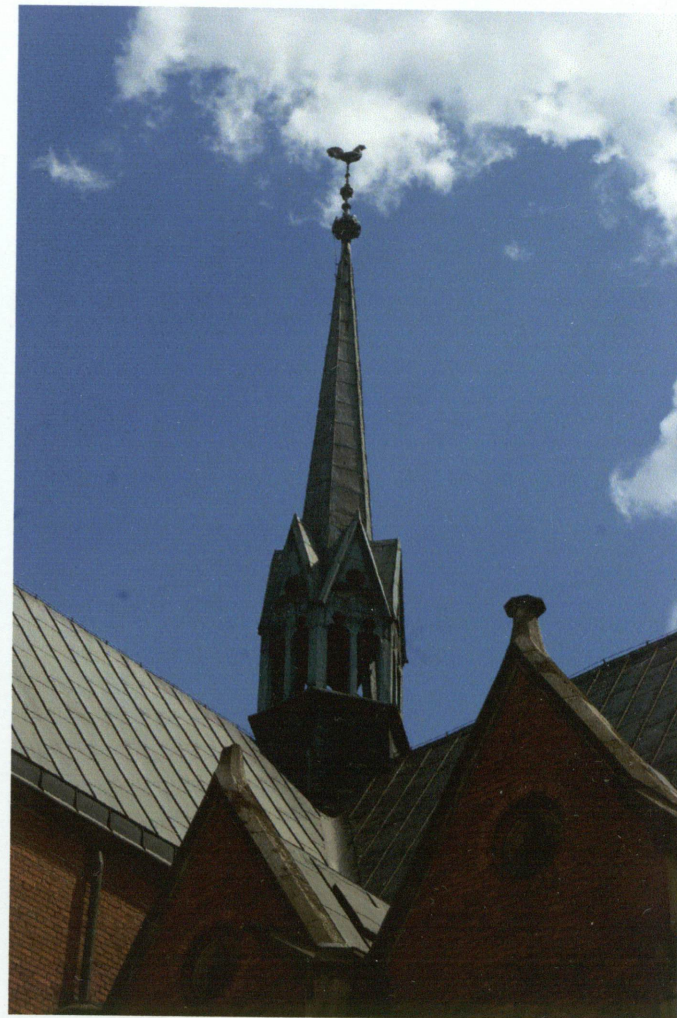

Dach.

Kamienne sterczyny wieńczące szczyty.

Sygnaturka.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZYNY

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

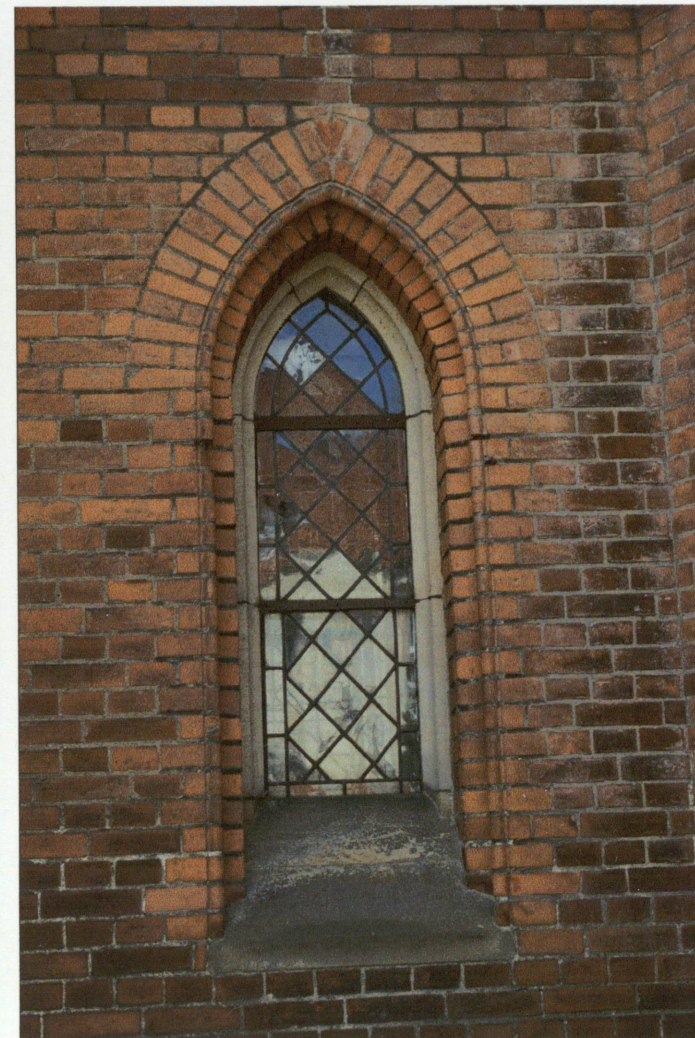
fotografie

Kamienne rygacze i sterczyny wieńczące szczyty

Okno w nawie elewacji północnej

Okno w zakrystii.

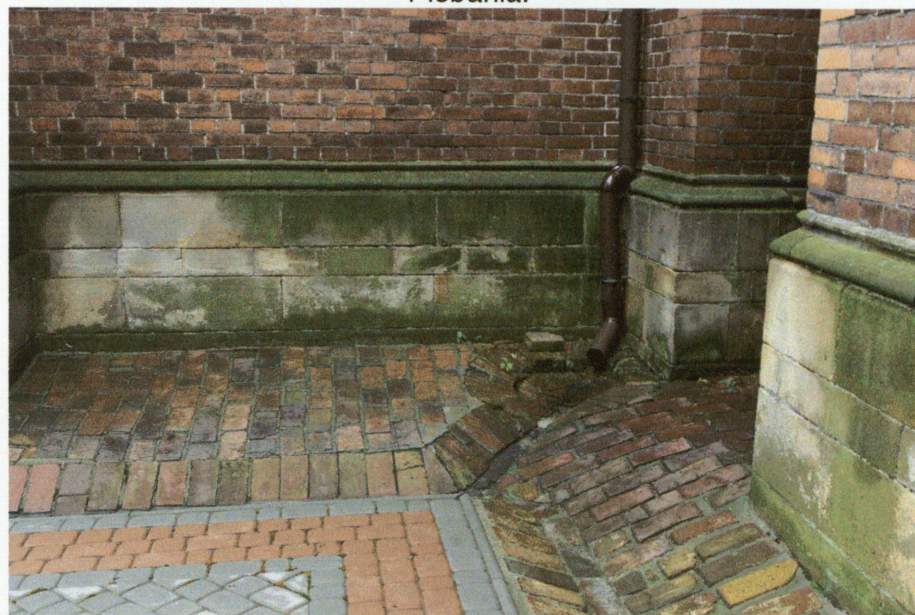

Wejście do zakrystii.

Plebania.

Ukształtowanie odwodnienia.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Wnętrze – widok na prezbiterium.

Wnętrze – widok na prezbiterium.

Prezbiterium.

Sklepienie prezbiterium.

Południowa ściana prezbiterium.

Łoża południowa.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Widok ogólny na południową nawę kościoła.

Loża południowa.

Transept południowy.

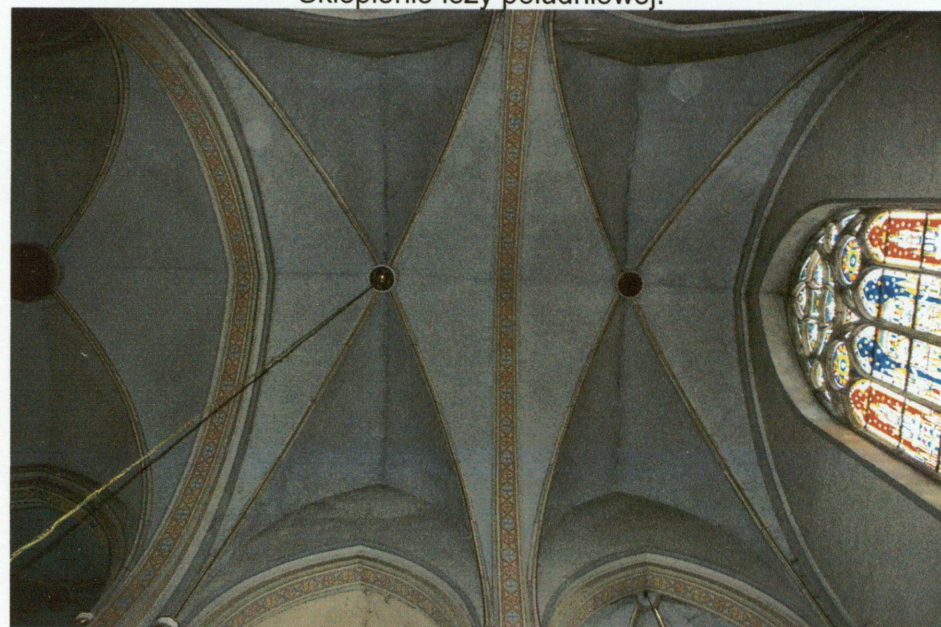

Loża południowa.

Sklepienie loży południowej.

Sklepienie transeptu południowego.

1. Miejscowość
SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)
KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
fotografie

Widok w kierunku południowej nawy bocznej.

Nawa środkowa – widok na chór.

Widok ogólny w kierunku północnej nawy bocznej.

Filary południowej nawy bocznej.

Chór.

Filary północnej nawy bocznej.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Sklepienie nawy głównej.

Wejście na ambonę.

Transept północny.

Widok ogólny na nawę północną.

Nawa południowa.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Kaplica i loża północna.

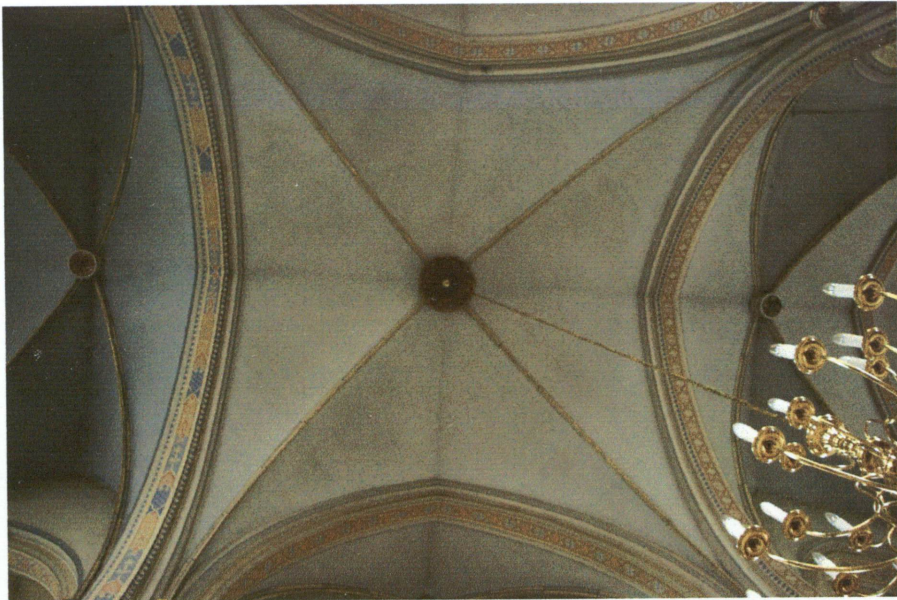

Loża północna.

Balustrada loży.

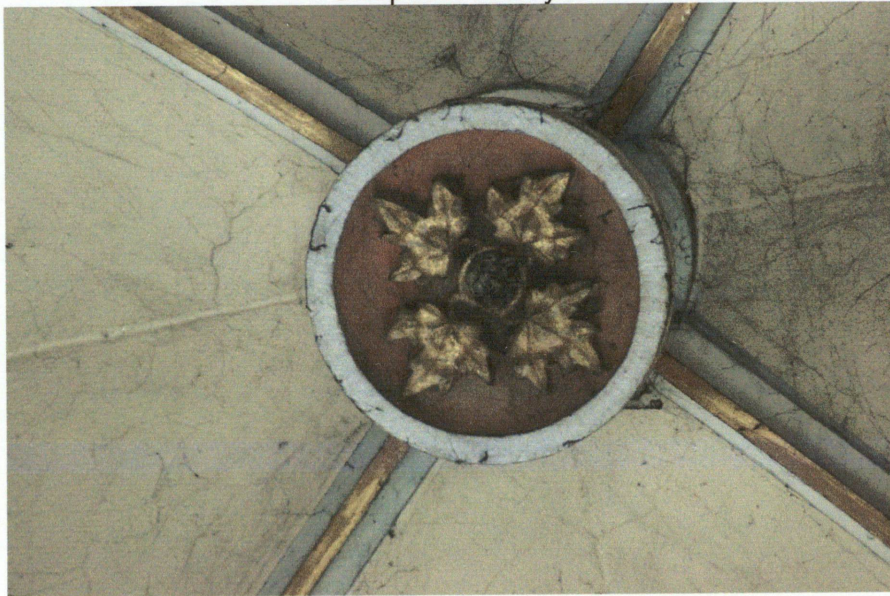

Sklepienie w loży.

Zwornik.

Zwornik.

Sklepienie w prezbiterium.

1. Miejscowość

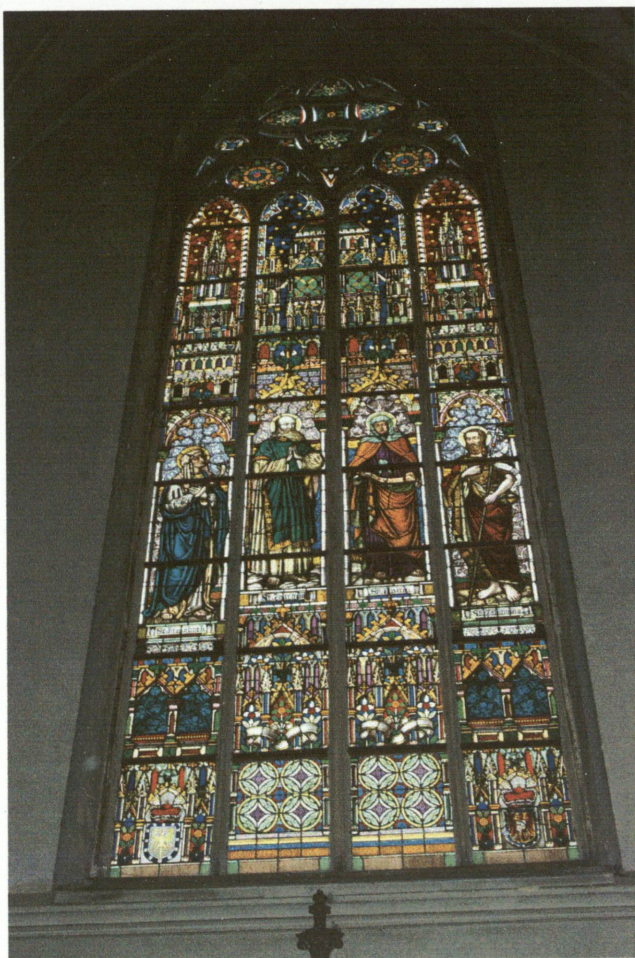
SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

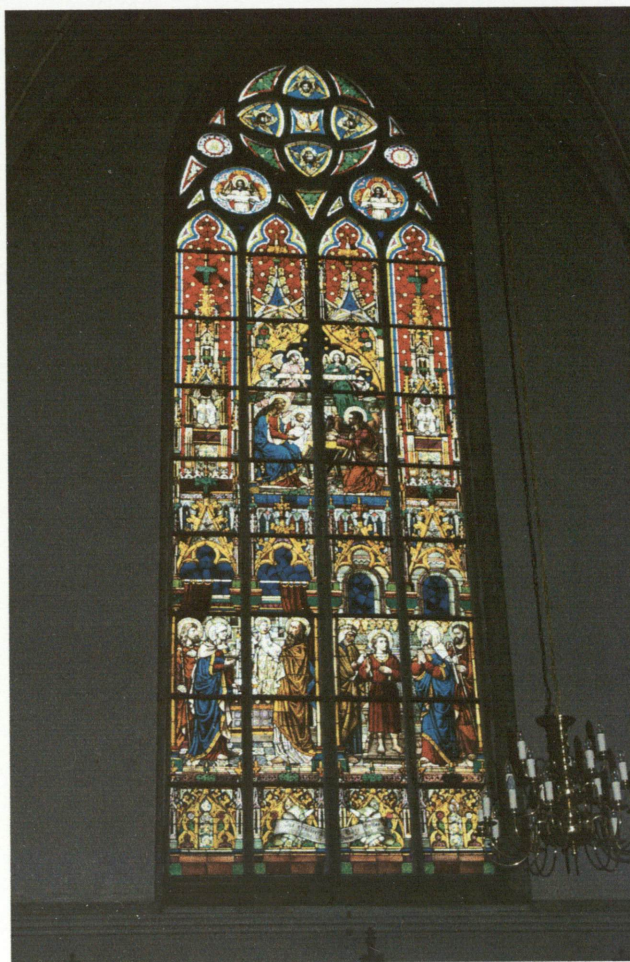
KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

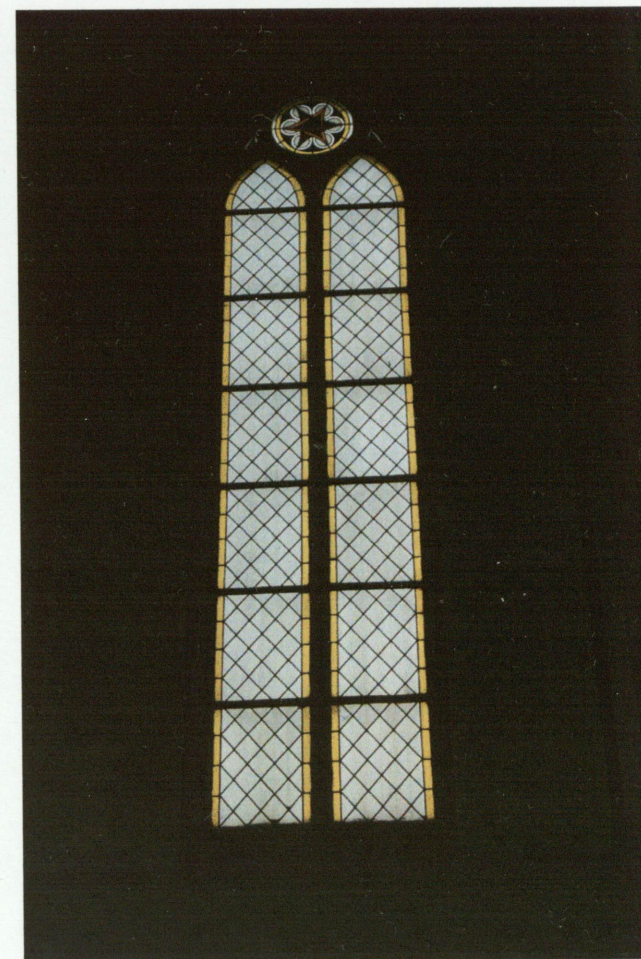
fotografie

Okno w południowym transepcie.

Okno w północnym transepcie.

Okno nawy.

Dekoracja kolumnienek przy filarach.

Dekoracja kolumnienek przy filarach.

Kolumnienki w spływające na nie służki sklepień

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZYNY

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Fragment pierwotnej polichromii na filarze.

Fragment pierwotnej polichromii na filarze.

Fragment pierwotnej polichromii na filarze.

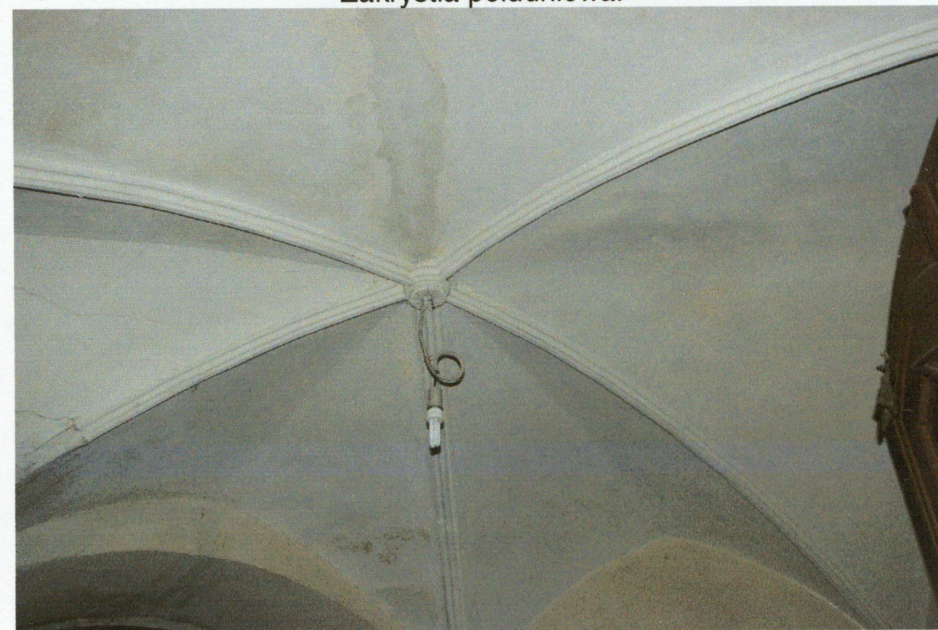
Zakrystia południowa.

Zakrystia południowa.

Sklepienie pod chórem.

Sklepienie w kruchcie.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

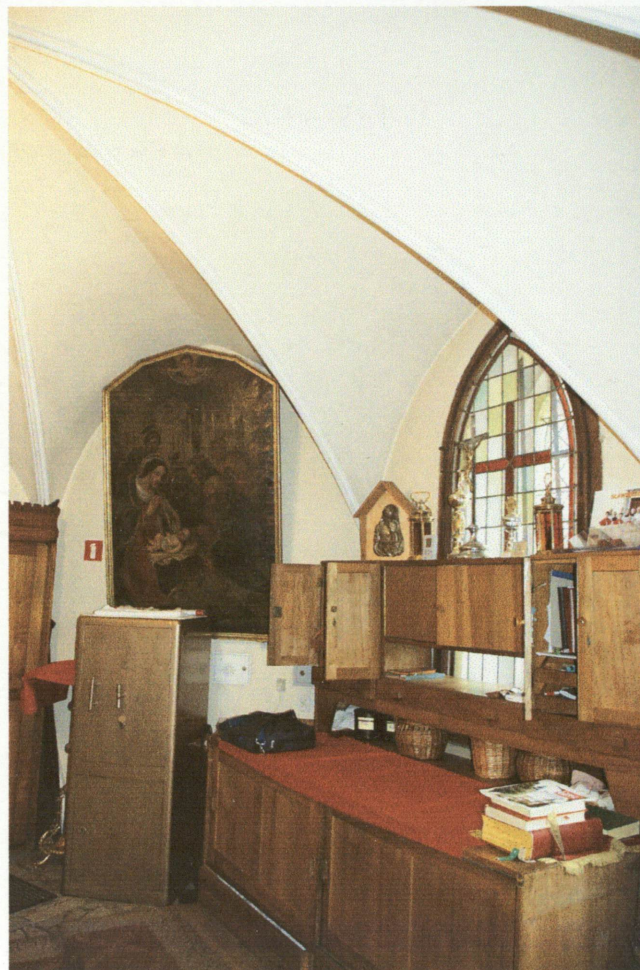
KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZYNY

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Zakrystia północna.

Zakrystia północna.

Kruchta wejścia głównego.

Wieżyczka schodowa przy wieży.

Wnętrze wieży.

Schody w wieży.

1. Miejscowość

SŁAWIĘCICE

2. Obiekt (nazwa jak w karcie)

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY P.W.
ŚW. KATARZyny

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

fotografie

Konstrukcja wsporcza dzwon.

Dzwon.

Wejście na dach.

Konstrukcja więźby dachowej.

Konstrukcja więźby dachowej.

Konstrukcja więźby dachowej.